1

Cizí princ

Kdysi dávno žil v pouštním království Mirádži mladý princ, který toužil po otcově trůnu. Neměl na něj jiný nárok než vnitřní přesvědčení, že jeho otec je slabý panovník a že on by byl silnější. A tak se trůnu zmocnil násilím. Jedné krvavé noci padl sultán i princovi bratři za oběť meči mladého prince a cizí armádě, jíž stál v čele. Za úsvitu už nebyl princem. Byl sultánem.

Mladý sultán se proslavil tím, že si obstarával manželky do harému stejným způsobem, jakým vládl svojí zemi: silou.

V prvním roce jeho vlády mu dvě takové manželky porodily pod stejnými hvězdami dva syny. Jedna z nich byla dívka narozená v písku. Její syn patřil do pouště. Druhá z dívek se narodila za mořem v království jménem Čchicha a vyrostla na palubě lodi. Její syn do pouště nepatřil.

Oba synové však přesto vyrůstali jako bratři, jejich matky je chránily před tím, před čím je zdi paláce ochránit nemohly. A na nějakou dobu se jim v sultánově harému dařilo dobře.

Dokud první manželka znovu neporodila, tentokrát totiž její dítě nepatřilo jejímu manželovi. Byla to dcera džina,

s nepřirozenými vlasy a nepřirozeným ohněm v žilách. Sultán se své ženě za tu zradu zuřivě pomstil. Zemřela pod tíhou jeho ran.

Ve svém hněvu si vůbec nevšiml, že druhá z manželek se dvěma syny a džinovou dcerou utekla z harému a odjela zpátky za moře do království Čchicha, odkud ji jako malou unesli. Její syn, cizí princ, mohl předstírat, že tam patří. Princ z pouště nic takového předstírat nemohl. Byl v té zemi stejným cizincem jako jeho bratr v zemi jejich otce. Ani jednomu z nich však nebylo souzeno zůstat dlouho. Oba zanedlouho vyměnili zemi Čchicha za širé moře.

Na lodích, které nikam nemířily a nikam se nevracely, se bratrům nějakou dobu dařilo dobře. Plavili se z jednoho neznámého pobřeží k druhému a patřili přitom na každé z nich stejnou měrou.

Až se jednoho dne na obzoru znovu vynořilo Mirádži.

Princ z pouště uviděl svou zemi a vzpomněl si, kam opravdu patří. Na tom známém pobřeží pak opustil svou loď i svého bratra. Ačkoli princ z pouště bratra požádal, aby se k němu připojil, cizí princ odmítl. V jeho očích byla otcova země prázdnou pustinou a nedokázal pochopit, proč na ní jeho bratr tolik lpí. A tak se rozloučili. Cizí princ zůstal na moři a tiše zuřil, že jeho bratr dal přednost poušti.

Nakonec přišel den, kdy cizí princ odloučení od bratra nevydržel. Když se vrátil do pouště Mirádži, zjistil, že v ní jeho bratr rozdmýchal oheň vzpoury. Princ z pouště mluvil o velkých věcech, velkolepých myšlenkách, o rovnosti a o blahobytu. Obklopovali ho noví bratři a sestry, kteří pouť milovali stejně jako on. Říkalo se mu rebelský princ. Ale i tak přivítal muže, který mu byl celý život bratrem, s otevřenou náručí.

A nějakou dobu se povstalcům dařilo dobře.

Dokud se neobjevila jedna dívka. Dívka, která si říkala Modrooký bandita, zrozená v písku, vybroušená pouští a rozžhavená jejím ohněm. A cizí princ poprvé pochopil, co jeho bratr na poušti tolik miluje.

Cizí princ a Modrooký bandita společně prošli dunami až k velké bitvě u města Fahálí, kde se usadila sultánova cizokrajná armáda.

V bitvě u Fahálí povstalci dosáhli svého prvního velkého vítězství. Ubránili poušť před sultánem, který ji chtěl sežehnout na popel. Osvobodili demdžiho, z něhož sultán proti jeho vůli chtěl udělat zbraň. Zabili sultánova syna, který chtěl prolévat krev, dokud si nezíská otcovu přízeň. Narušili sultánovo spojenectví s cizinci, kteří poušť soužili už celá desetiletí. A povstalci si zabrali kus pouště pro sebe.

Příběh o bitvě u Fahálí se rychle šířil. A s ním i zvěsti, že poušť by se znovu mohla stát snadnou kořistí. Poušť Mirádži byla totiž jediným místem, kde stará magie mohla přebývat společně s novými zbraněmi. Jedinou zemí, která dokázala chrlit zbraně dost rychle na to, aby vyzbrojila dostatek mužů do velké války zuřící mezi severními národy.

K Mirádži se obrátily pohledy z cizích pobřeží, hladové pohledy. Na poušť se rychle sneslo ještě víc cizích vojsk, připochodovala ze všech stran a každé z nich se snažilo vymoci nové spojenectví nebo rovnou celou zemi pro sebe. A zatímco sultánovy hranice ohlodávali vnější nepřátelé, a udržovali tak jeho armádu ve střehu, ve vnitrozemí povstalci dobývali jedno město za druhým, vytrhávali je tak sultánovi z rukou a získávali lid na svou stranu.

A nějakou dobu se povstání, Modrookému banditovi a cizímu princi dařilo dobře.

Dokud se situace nezačala převažovat v neprospěch jeho bratra, rebelského prince. Dva tucty povstalců padly

do pasti, která na ně čekala v poušti, byli obklíčen a přemoženi. Město povstalo proti sultánovi a provolávalo do noci jméno rebelského prince, avšak ti, z jejichž úst to volání vycházelo, spatřili nadcházející úsvit prázdnýma očima mrtvých. Modrookého banditu zasáhla během bitvy v horách kulka a to vážné zranění ho skoro stálo život. Tam se poprvé od okamžiku, kdy se nitky jejich příběhů zapletly, cesty Modrookého bandity a cizího prince rozdělily.

Zatímco se Modrooký bandita jen tak tak držel při životě, cizího prince vyslali na východní hranici pouště. Tam tábořilo vojsko ze země Čchicha. Cizí princ si ukradl uniformu a nakráčel do tábora, jako by tam patřil. Všechno mu šlo snadno, protože mezi tamějšími lidmi nevypadal jako cizinec. Stál při nich v bojích se sultánovou armádou a tajně přitom špehoval pro rebelského prince.

A nějakou dobu se cizímu princi, který se skrýval v cizí armádě, dařilo dobře.

Dokud nedorazila z nepřátelského tábora depeše, jejíž posel na sobě měl sultánovu zlatobílou uniformu a svíral mírovou vlajku.

Cizí princ by neváhal vraždit, jen aby zjistil, co v depeši stojí, pro svou stranu, ale to nebylo zapotřebí. Vědělo se o něm, že mluví jazykem pouště. Povolali ho do stanu čchichjánského generála, aby tlumočil rozhovor mezi sultánovým poslem a Čchichjáncem, a ani jeden z nich netušil, že cizí princ je nepřítelem obou z nich. Ten se přitom dozvěděl, že sultán žádá o příměří. Krveprolití ho už unavuje, stálo ve zprávě. Je připraven vyjednávat. Cizí princ zjistil, že vládce Mirádži k sobě povolává všechny ostatní panovníky, aby si pohovořili o novém spojenectví. Sultán požádal každého krále, královnu, císaře či prince, který by si chtěl dělat nároky na jeho poušť, aby přišel svůj případ přednést k němu do paláce.

Hned následujícího rána se depeše vydala k čchichjánskému císaři. A děla utichla. Začalo příměří. Po něm přijde vyjednávání. Nakonec mír mezi sultánem a útočníky. A až si nebude muset hlídat pobřeží, pouštní vladař se znovu obrátí do vnitrozemí.

Cizí princ pochopil, že nadešel čas vrátit se k bratrovi. Z jejich povstání se měla stát válka.